

ANLATAN

DAVE
EGGERS

DENİZLER ALTINDA YİRMİ BİN FERSAĞ

RESİMLEYEN

FABIAN
NEGRIN

ÇEVİREN

EMRE
ÜLGEN DAL

 domingo

6

Dave Eggers

DENİZLER ALTINDA YİRMİ BİN FERSAH

ÖZGÜN İSMİ: The story of CAPTAIN NEMO

© 2011 Gruppo Editoriale L'Espresso S.p.A

© 2011 Dave Eggers

Tüm hakları saklıdır.

RESİMLEYEN: Fabian Negrin

ÇEVİRİ: Emre Ülgen Dal

EDİTÖR: Zarife Biliz

SAYFA UYARLAMA VE KAPAK UYGULAMA: Bahadır Erşık

GRAFİK TASARIM: Mucca Design, PSone

TÜRKÇE YAYIN HAKLARI

© 2014 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Sertifika No: 12746

Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

ISBN: 978 605 4729 28 9

I. Baskı: Eylül 2014

III. Baskı: Temmuz 2016

Ertem Basım Ltd. Şti.

Nasuh Akar Mahallesi 25. Sokak No 19

Balgat Ankara

Tel: (312) 640 16 23

Sertifika No: 26886

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Şahkulu Mah. Büyük Hendek Cad. Brot Apt.

No: 4/10 Beyoğlu İstanbul

Tel: (212) 245 08 39

domingo@domingo.com.tr

www.domingo.com.tr

**DENİZLER ALTINDA
YİRMİ BİN FERSAH**

Bir

İsmim Consuelo. Muhtemelen başıma gelenlere dair bir şeyler duymuşsunuzdur. Yani Abraham Lincoln adlı gemideki diğerleriyle birlikte başıma gelenlere... Her ne duyduysanız, inanın hepsi yanlış. Size gerçekleri anlatayım.

Her şey geçtiğimiz yaz, ben on dört yaşındayken oldu. Amcam Pierre Arronax bir Fransızdır ve dünyadaki hemen her yeri görmüştür. Kendisi ünlü bir deniz bilimcidir. Yani su altında olmak kaydıyla her şeyi yapabilir. Canı iki bin yıllık batığa mı bakmak istedi; gider bakar. Mariana Çukuru'nun ne kadar derin olduğunu mu görmek istedi; gider görür. Katil balinalarla mı konuşmak istedi; biri dillerini öğrensin diye ona para öder. Kısacası, amcamın harika bir işi vardır.

Amcam geçen yıl beni arayıp yaz tatilinde ne yapacağımı sordu. Emin olmadığımı söyledim. Tahminen oturduğumuz mahallenin süpermarketinde çalışacak, kasada poşet dolduracaktım ama henüz ortada kesin bir şey yoktu. Ben Nebraska'da yaşıyorum; Badlands adlı bölgede.

İsmi kulağa büyüleyici, hatta tehlikeli gelebilir ama alakası yok. Herhalde dünyanın en sıkıcı yeridir. Pierre Amca'nın aklında ne vardı bilmiyordum ama her halükârda, bir süreliğine de olsa buralardan uzaklaşmamı sağlayacaktı, o yüzden ben de amcama önümüzdeki yaz için hiçbir planımın olmadığını söyledim.

“Benimle sefere çıkacak bir yardımcıya ihtiyacım var,” dedi Pierre Amca. “Bir yığın gemi battı ve görünüşe göre sorumlusu, tarihte emsali görülmemiş büyüklük ve kudrette bir deniz yaratığı. Bu durumu araştırmamız gerektiğini düşünüyorum. Gelmek ister misin?”

Hemen çantamı hazırladım.

Omaha'dan trenle New York'a geldim, sonra da taksiye binip Brooklyn Köprüsü'nü geçtim. Pierre Amca ile buluşacağımız iskeleye vardığımda, on, on beş kadar adamın *Abraham Lincoln* adlı gemiye yükleme yaptığı gördüm. *Abraham Lincoln*, balıkçı gemisiyle askeri destroyer arası bir araçtı. Gemi, on adet top-tipi zıpkın tüfeği, metrelerce endüstriyel tip balık ağı, çeşit çeşit küçük çaplı silah, büyük bir top ve altı adet torpido ateşleme düzeneği ile donatılmıştı. Yani, önüne çıkacak herkesle ve her şeyle savaşmaya hazırды.

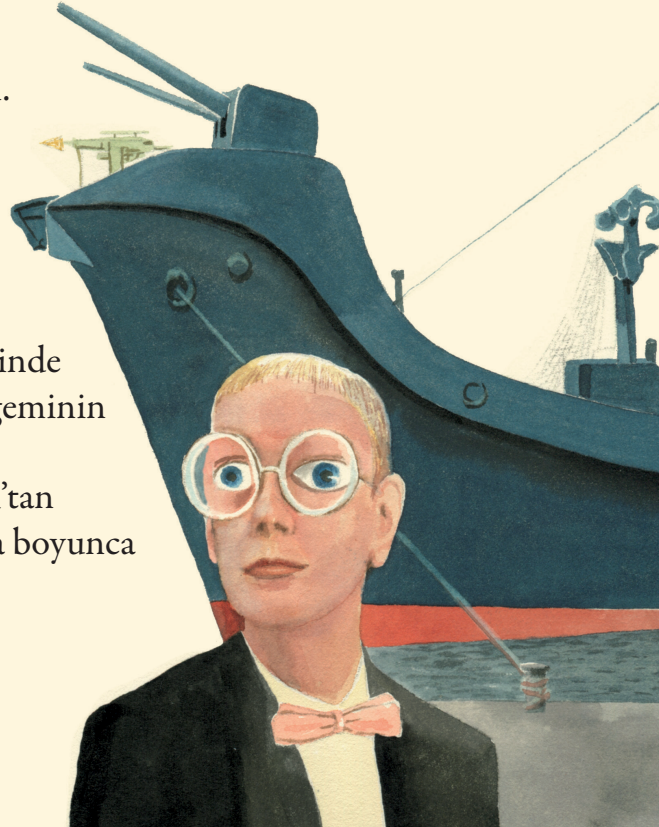
“Hoşgeldin!” Başımı kaldırdım. Bu aksanı nerede duysam tanırdım; Pierre Amca'mdı. Onu en son

bir yıl önce görmüştüm. Yeni bir yara izi vardı. Pierre Amca'nın hep yeni yara izleri olurdu. Bu seferki boynundaydı, söylediğine göre bir vatozun saldırısına uğramıştı. Üstelik, hayvanın kamçı gibi kuyruğu bir milimetre daha yana kaysaydı, şimdi kesin ölmüştü. Bunun dışında tipik, narin görünüşlü profesörlere benziyordu; uzun boylu, zayıftı, kalın camlı tel çerçeveli gözlükleri vardı.

“Nasılsın bakalım evlat?” dedi, omzuma bir tane patlatarak. Selamlaşma tarzı böyleydi. Ona iyi olduğumu söyledim, bir yumruk da ben çaktım. Sormadan da edemedim; gerçekten bilinmeyen bir deniz canavarı mı görecektik? Çünkü itiraf etmem gerekirse ben buna pek inanmıyordum. Aynı anda hem inanmıyordum, hem korkuyordum, hem de heyecanlıydım.

“Sana hepsini daha sonra anlatacağım,” dedi Pierre Amca. “Sen gemiye bin, eşyalarını yerleştir, akşam yemeğinde görüşürüz.” Sonra da geminin içinde kayboldu.

Geminin New York'tan ayrıldığı öğleden sonra boyunca

tek başımaydım. Kıç tarafından kentin gözden kayboluşunu izledim; çok geçmeden açık denizlere çıktık. Deniz hayli dalgalıydı ve ben bayağıdır gemiye binmemiştim; ilk birkaç saat boyunca kusup durdum. Ah, açık sularda olmanın keyfi bir başka!

Akşam yemeği vakti geldiğinde henüz acıkmamıştım, fakat saat altıda Pierre Amca ve diğer mürettebatla birlikte yemeğe oturdum. Kadınli erkekli ekip dünyanın dört bir yanından gelmişti; Güney Afrika, İsveç, Yeni Zelanda, İngiltere, İtalya ve Lübnan'dan. Gerçek anlamda uluslararası bir mürettebattı. Herbiri de hayranlık uyandıran kimselerdi ama ne yazık ki onları burada tek tek anlatmama imkân yok. Yine de özellikle bahsetmem gereken iki kişi var. Biri geminin kaptanı; adı Farragut'tu. Elli yaşlarında bir Amerikalıydı.

Kocaman siyah bıyığıyla güvenilir ve akli başında birine benziyordu. Canavarı bulma işini çok ciddiye alıyordu. Diğer kişi ise Ned Land adında izbandut gibi bir Kanadalıydı. Kendisi dünya çapında bir balina avcısıydı, her tür büyük okyanus memelisini avlamıştı. Otuz yıldır bu işi yapıyordu; giriştiği her mücadele, aldığı her can, yüzünden okunuyordu. Al yanaklı, kızıl saçlı, ağzında düzgün diş kalmamış bir adamdı Ned Land.

Avlamaya gittiğimiz yaratık hakkında bilmem gereken her şeyi bu iki adamın anlattıklarından öğrendim.

“Neler olup bittiğini bilmiyorsun çünkü haber olması engelleniyor,” diye söze girdi Pierre Amca. “Ama, dünyanın dört bir yanındaki okyanuslarda gemileri batıran bir şey var. Bering Boğazı civarında bulunan Rus balıkçı teknesini hatırlıyor musun?”

Başımı sallayarak onayladım. Birkaç ay önce haberlerde görmüştüm, büyük bir balıkçı gemisi kıyıya vurmuştu.

“O adamları tanıyordum ben,” dedi Kaptan Farragut, sonra da tabağına baktı.

“En az on adam kayboldu,” dedi Ned Land. “Hepsinin öldükleri varsayıldı.”

“İlk garip olay buydu,” diye söze devam etti Pierre Amca. “Daha sonra pek çok yerde hadiseler patladı, görgü tanıkları çıktı; Pasifik’te, Hint Okyanusu’nda,

Atlantik'in dört bir yanında. Rus balıkçı teknesi gibi gizemli nedenlerle batan başka en az altı gemi var. Bazı denizciler, gemiyi terk etmeden hemen önce su yüzeyinde dev boyutlarda yakamoz gördüklerini söylüyorlar. Diğerleriye bir tür denizaltı gördüklerine eminler. Ama denizaltı olamayacak kadar büyük ve hızlı hareket ediyor. O yüzden herkes onun bir deniz canlısı olduğu kanısında; dev bir ahtapotdur belki... Ama eğer ahtapotsa bugüne kadar gördüklerimizden çok daha büyük ve güçlü.”

“Ve tek bir tane de olmayabilir,” diye ekledi Ned.

İçmekte olduğum havuç suyunu neredeyse ağzımdan püskürtüyordum. Sürü halinde dolaşan dev ahtapotlar, dünyanın dört bir yanında yüzen gemileri batırırlar... Neden böyle bir şey yaparlardı ki? Hem nereden gelmişlerdi? Aklıma gelen bir yığın soruyu Pierre Amca'ma yönelttim. O da hepsini sabırla yanıtladı.

“Kuzeydeki okyanuslar ısınmaya başladığından beri bu sularda akıllalmaz boyutlarda ahtapotlar tespit edildi. Hayvanların ya leşleri kıyıya vuruyordu ya da suyun üzerinde ölü halde yüzerken bulunuyorlardı. Bilim insanlarının varsayımı şu: Okyanuslar ısınıyor, ahtapotların beslendiği canlılar değişiyor ya da ölüyor, bu nedenle ahtapotlar da ölüyor. Mecburen kendilerine yeni yaşam alanları, yeni besin kaynakları bulmak için göç ediyorlar.

Normalde okyanusların en dip köşelerinde yaşayan bu yaratıklar bu yüzden bir anda ortaya çıktılar. Ve belki de o kadar açlar ki karşılarında çıkan her şeye saldırıyorlar.”

Herhalde amcama kuşkulu gözlerle bakıyordum, çünkü savunmaya geçti. “Kafadan çatlak falan olmadığını biliyorsun, değil mi Con?”

Pierre Amca bana Consuelo yerine kısaca Con derdi; ki bunu diğer akrabalarımın kullandığı Connie’den kat be kat çok severdim. Sizin dilinizi bilemem ama İngilizcede, özellikle de Nebraska’da Connie bir kadın ismidir.

Her neyse, kafayı üşütmüş olmadığı konusunda Pierre Amca ile hemfikirdim. Kendisi bilim dünyasında akli başında biri olarak tanınırdı, çalışmaları hakkında kamuya yaptığı açıklamalar konusunda son derece titizdi. Bir buluşu ya da teoriyi kanıtlayabileceğinden emin olmadan asla açıklamazdı. O yüzden amcam gibi bir bilim insanının böyle düşünmesi, dev bir ahtapotun okyanuslarda terör saçmasını olası görmesi, beni de heyecanlandırmıştı. Biraz da korkutmuştu tabii.

“Peki,” dedim, “şimdi, dev bir ahtapot var...”

“Belki de onlarcası var,” diye düzeltti Ned.

“Doğru,” diye ekledim, “belki onlarcası var.

Bugüne kadar görülmemiş büyüklük ve güçteler. Dünyanın bütün okyanuslarında dolaşiyor,

karşlarına çıkan balıkçı gemilerini bir bir batırıyorlar. Ve biz de bir balıkçı gemisiyle peşlerine düşmek üzereyiz, öyle mi?”

“Aynen öyle,” dedi Pierre Amca. Sonunda durumu idrak edebildiğim için rahatlamışa benziyordu.

“Peki, bu ahtapotu bizi de batırmaktan alıkoyan nedir?” diye sordum.

“Hiçbir şey,” dedi amcam.

“Benden başka hiçbir şey,” dedi Ned Land. Gözleri benimkilere kitlendi. “Merak etme evlat. O denizcileri öldüren her ne ise, ben de onu öldüreceğim.”

